

אבא היה אבא טוב, לגבינו כילדים, היה שותף לנו - ממש אחד משלנו.
אבא זכור לי כמרכז שמחה החופס את כולם. וזכורות לי חמונות שונות מילדותי:

כשאבא בא להשכיב אותנו, היה מספר סיפורים לפני השינה, אלא שאצל אבא סיפור לא היה רק סיפור, בהיותו מחונן בכשרונות דרמטיים, היה נוהג ללוות כל סיפור במשחק, וכך הפכו סיפורים - להצגות שלמות. בעיקר זכורה לי התקופה בה עבד כמג"ש עם חמנים מהמעברה הסמוכה, אז זכינו להדגמת אוסף של טיפוסים חמניים שאבא היה דולה ממפגשיו היומיומיים אחרם.

אבא היה תמיד בחפזים בחוץ, וכילדה הוא היה חסר לפעמים, אבא ידע לפצות אותנו על-כך. היה לעיתים לוקח אותי אחר לחל-אביב והיינו מבלים יחד בעיר.

היה לו, לאבא, כושר מיוחד להתאים עצמו למצב בו נמצא. יום אחד ביקרנו בביה"ח של יהודי-דחי. לאחר מספר דקות של שיחה, נדמה לי היה שאיני מכירה את אבא - הוא הפך חור מספר דקות לאב-טיפוס של יהודי-דחי, צטט פסוקים מהתנ"ך אשר התאימו לשיחה, וגילה בקיאות מפתיעה בנושאי-היהדות וכל זאת, רק כפתיחה לשיחה עיסקית.

כשיצאנו שאלתי את אבא, היכן למדת כל זאת? והוא השיב: "רוחלה! הייתי צריך לקרב אדם זה אלי, ובצורה זו מצאתי את הדרך אל לבו"...

זכורות לי המסיבות בחדר בכל חג-וחג. השמחה הכללית במשק לא היתה די עבורנו. ובחדר היתה מתארגנת מסיבה-משפחתית, כשאבא מנצח על השמחה והמשחקים בין הילדים. וכל ילדי השכונה מצאו להם משכן בביחנו.

הפיכת החגים לחוויה משפחתית, ע"י הכנסת שמחה ועליצות, הפך נוהג אצל אבא גם ביחסו עם נכדיו, וכך זכו גם הם להנאות מכך. בכל חג ומסיבה בזמן הריקודים מצא אבא שהיה רקדן ידוע בצעירותו - זמן לרקד אתי, עם בחו, וכך החדיר בי את אהבת השמחה ואהבת הריקוד.

היה לו חוש הומור מבקר, והוא מצא דרך לומר את שלחן לו בהומור. יום אחד (ואני כבר לאחר השרות הצבאי), יצאנו יחד אבא ואני לקניות בחל-אביב. עברנו יחד את כל רחוב "נוה-שאנן", כשאני מנסה לשוא למצא זוג נעליים שמצא חן

בעיני. ואבא כל העת ליווה אותי בנאמנות, הלוך וחזור, מבלי להוציא הגה מפיו.
רק לבסוף פלט: "מתי, רוחלה, תביאי הביחה איזה מוז'יק שיזיץ אחריך - ולא אני?..."

על "חוברות זכרון" היה אבא נוהג להתלוצץ - "כלום היהודי נעשה טוב יותר
אחרי מותו?..."

- אך עובדה היא, כשאני באה עכשיו להעלות דמותו של אבא, אני נזכרת רק
ביופי ובשמחה. גם בימיו האחרונים לא אבד את ההומור וערב אחד בחדרנו - וימיו
ספורים - הוא לוחש לנכדו התינוק חוך כדי משחק (כאילו איש אינו שומע): "נו,
רנל'ה, תעשה משהו מהר!! שסבא עוד יספיק לראות ..."

המסיבות המשפחתיות נמשכות, והצחוק ממשיך להתגלגל בכינוסים המשפחתיים,
אך הנשמה היחרה שהכניס אבא לארועים אלו, השמחה ואושר שהפכו אותם לחוייה
מאושרת, שוב אינם עוד ...